

Reiner Maria Rilke

Ve starém domě

Ve starém domě před zrakem
klene se Praha do daleka;
dole už po zdech tiše těká
stín sledovaný soumrakem.

Ulice za sklem splynuly.
Jak přilba na obrově hlavě
měděnka plave zelenavě
na mikulášské kopuli.

Tu mžiklo světlo a tam zas.
Dusný hluk města stoupá k výším
a náhle v starém domě slyším
zašeptat „amen“ skrytý hlas.

Na Malé Straně

Staré domy, řada štítů,
z příkrých věží zvonky zvučí,
úzký dvůr si padá v skrytu
s proužkem nebes do náručí.

Ve výklencích slastně nazí
amorkové oči úží;
nad římsami z každé vázy
proudí dlouhý řetěz růží.

Pavouk přede mezi vrátky;
slunce čte si na nároží
kradmo tajuplné řádky
před kamennou Matkou boží.

Zimní jitro

Vodopád ztuhl jako skála,
kavky se slétly do bařin.
Milá má ouška zčervenala
a oči plné taškařin.

Slunce nás líbá. Tklivá škála
doznívá v stínu snících vrb.
Jdeme. Je ráno. Tělo sálá
jak smolou provoněný krb.

Na hudbu

Hudbo, jsi dechem soch. Ne, spíše jsi
poklidem pláten. Ty mluvíš, když mluva
hasne. Jsi čas,
jsi kolmice na přímce pouti
míjivých srdcí.

Jsi citem ? – a pro co ? Ó proměno citů –
a več ? V krajinu, kterou lze slyšet.
Hudbo, jsi cizinkou. Místem srdcí, jež nás
přerůstá. Nejvyšší něhou
nás překonáváš a ženeš výš:

jsi posvátný rozchod.

A nitro nás obstoupí
jako dálka všech dálek nebo
rub ovzduší.

Jas
prostor,
jež zabydlet nelze.

...

Sluchu mne zbav a uslyším tvůj hlas,
třeba i chromý dojdu ke tvým dveřím,
zrak temni mi, uvidím tě zas,
i němý se ti se svou láskou svěřím.
Paže mi odejmi a sevře tě
mé srdce místo dlaní do svých pout.
Srdce mi umlč: mozek bušit bude;
a spálíš-li ho na popel a troud,
dál ponese tě proud mé krve rudé.